

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Regionální rada regionu soudržnosti Severozápad**, IČO: 75082136,
se sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupené Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem
se sídlem U Sluncové 666/12a, 180 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**,
se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

OSTROV ZDRAVÍ, o. p. s., IČO: 27999602
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,
zastoupené JUDr. Sylvií Sobolovou, advokátkou
se sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2017, čj: MF-80407/2014/1203-37,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 24. 3. 2017, čj: MF-80407/2014/1203-37, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Schüllera, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl ve sporu mezi ní a OSTROV ZDRAVÍ, o. p. s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „příjemce dotace“) z veřejnoprávní smlouvy č. CZ.1.09/1.2.00/63.01059 ze dne 13. 6. 2014 podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) o poskytnutí dotace na realizaci projektu *„Lůžková část psychiatrického výzkumu a rehabilitace“* (dále jen „smlouva o dotaci“) ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, nejvýše však ve výši 109 011 255,60 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni ve výroku I. uložil povinnost zaplatit příjemci dotace konkrétně vyčíslené částky pod písmeny a) až f) celkem ve výši 3 904 206,05 Kč, a dále příslušenství (úroky z prodlení). Ve výroku II. žalobkyni uložil povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 80 368 Kč do 15 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Ze správního spisu vyplynulo, že uvedený projekt *„Lůžková část psychiatrického výzkumu a rehabilitace“* byl rozdělen do několika veřejných zakázek, včetně výběrového řízení
 - č. 001 *„Stavební úpravy Lůžkového pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace“* (dále jen „VŘ 001“),
 - č. 003 *„TDI Lůžkové pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace“* (dále jen „VŘ 003“),
 - č. 006 *„Zpracování žádosti o dotaci a celkovou koordinaci přípravy projektu“* (dále jen „VŘ 006“), kterých se dotýká žaloba.
3. Z protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014 ve smyslu § 13 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, a podle § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, jehož předmětem bylo ověření plnění podmínek ze smlouvy o dotaci v období od 26. 8. 2014 do 29. 10. 2014 (1. etapa projektu), vyplynulo, že žalobkyně zjistila několik zjištění (A1.1 – A1.5), která považovala za pochybení osoby zúčastněné na řízení coby zadavatele veřejných zakázek.
4. Z protokolu o kontrole ze dne 15. 4. 2015, jehož předmětem bylo ověření plnění podmínek ze smlouvy o dotaci v období od 20. 1. 2015 do 15. 4. 2015 (2. etapa projektu), vyplynulo, že v souvislosti s 2. etapou projektu nebyly zjištěny žádné nedostatky, přesto došlo ke krácení celkových způsobilých výdajů z důvodu pochybení popsanych ve zjištěních A1.1 a A1.2 v protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014.
5. Předmětem podané žaloby jsou zjištění A1.1., A1.2, a to včetně věcného posouzení, a dále A1.4 a A1.5 jen pokud jde o výši částky přiznané dotace (resp. příslušenství).

II. Argumentace žalobkyně

6. Žalobkyně v podané žalobě, jejíž součástí byl též návrh na přiznání odkladného účinku (který soud žalobě později přiznal usnesením ze dne 26. 6. 2017, čj. 9 Af 23/2017-47), předně uvedla, že napadené rozhodnutí trpí velkým množstvím hmotněprávních i procesních pochybení.
7. V *první námitce* namítla, že žalovaný přiznal osobě zúčastněné na řízení (vystupující ve správním řízení jako navrhovatelka) více práv, než měla. Podle čl. V a čl. X smlouvy o poskytnutí dotace se totiž žalobkyně zavázala, že osobě zúčastněné na řízení poskytne při

splnění všech podmínek smlouvy dotaci ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, maximálně však částku 109 011 255,60 Kč. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uložil žalobkyni povinnost uhradit 100 % způsobilých výdajů, tj. o 585 630,91 Kč vyšší, než byla žalobkyně povinna uhradit dle smlouvy o dotaci. Proto žalobkyně namítla, že žalovaný v rozporu s právními předpisy [zejména s § 3 odst. 2 písm. d) a f) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník – dále jen „občanský zákoník“] a v rozporu se smlouvou o dotaci přiznal osobě zúčastněné na řízení více práv, než jí mělo a mohlo být přiznáno.

8. Ve *druhé námitce* žalobkyně namítla, že osoba zúčastněná na řízení podala návrh na zahájení řízení ve věci sporu z veřejnoprávní smlouvy dne 10. 12. 2014, žalobkyně se o tomto návrhu dozvěděla dne 16. 4. 2015, avšak žalovaný rozhodl ve věci až 24. 3. 2017. Žalovaný tak svými průtahy způsobil, že v napadeném rozhodnutí přiznaný úrok z prodlení přesáhl částku 677 000 Kč. Žalobkyně s odkazem na § 1970 občanského zákoníku proto namítla, že úroky z prodlení nezavinila a jejich uložení bylo vzhledem k délce správního řízení zcela nepřiměřené.
9. Dle čl. XXI smlouvy o dotaci je poskytovatel dotace ještě před proplacením dotace oprávněn provést korekci dotčených výdajů, zjistí-li porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta. Takto postupovala i žalobkyně a stále má za to, že osoba zúčastněná na řízení podmínky pro poskytnutí dotace porušila, proto měla za to, že je rozhodnutí (o finanční korekci) bez vady a v souladu s presumpcí správnosti rozhodnutí.
10. V souvislosti s touto námitkou žalobkyně dále namítla, že žalovaný nezachoval ani rovný přístup ke všem poskytovatelům dotace (jiným regionálním radám regionů soudružnosti), neboť v jiných případech žalovaný úroky z prodlení nepřiznal.
11. Ve *třetí námitce* žalobkyně namítla, že nemůže souhlasit ani s povinností uhradit náklady řízení. Vzhledem k nesprávně vyčíslené povinnosti uhradit způsobilé výdaje ve výši 100 % místo správných 85 % a dále s ohledem na věcně nesprávné posouzení věci, které žalobkyně rozvedla v dalších částech žaloby, žalobkyně s odkazem na § 79 odst. 3 a § 141 odst. 11 správního řádu uvedla, že osoba zúčastněná na řízení měla mít úspěch ve věci pouze částečný a tomu mělo odpovídat i vyčíslení povinnosti uhradit náklady řízení.
12. Dále žalobkyně brojila též proti věcnému posouzení věci žalovaným:
13. Ve *čtvrté námitce* týkající se zjištění z protokolu o kontrole A1.1 žalobkyně namítla, že trvá na své námitce ze správního řízení, že hromadným zasláním e-mailové informace o zveřejnění dodatečných informací ze dne 15. 4. 2014 třinácti zástupcům uchazečů, aniž by byly odstraněny jejich identifikační údaje, porušila osoba zúčastněná na řízení zásadu transparentnosti dle § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále „zákon o veřejných zakázkách“ nebo „ZVZ“). Tím osoba zúčastněná na řízení umožnila kontakt uchazečů o veřejnou zakázku a mohlo tak dojít k jejich dohodě o postupu v zadávacím řízení, v důsledku čehož nemusely být podané nabídky natolik výhodné, kdyby taková dohoda umožněna nebyla. Žalobkyně odkázala v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) čj. 8 Afs 60/2009-78.
14. Názor osoby zúčastněné na řízení, jakož i závěr žalovaného, že zákon o veřejných zakázkách neupravuje explicitně povinnost odesílat dodatečné informace bez identifikačních údajů, žalobkyně odmítla s tím, že tato povinnost vyplývá jak z účelu tohoto zákona, tak z jeho základních zásad, a rovněž tak z odborné literatury. Nejde tedy o pouhý korektiv zákona o veřejných zakázkách, jak shodně tvrdí žalovaný a osoba

zúčastněná na řízení. Žalobkyně k tomu též odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně čj. 31 Ca 166/2005-125, a dále na rozsudek NSS čj. 7 Afs 31/2012-55, z nichž také citovala.

15. V *páté námitce* týkající se zjištění z protokolu o kontrole A1.2 žalobkyně namítla, že společnost IPM servis, s. r. o., jakožto vítězný uchazeč VŘ 003 „*TDI Lůžkové pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“, měla být ve skutečnosti v souladu s čl. 22 odst. 10 Pokynů 5, vyloučena z účasti na VŘ 003, neboť příjemci dotace předložila v rámci své nabídky nepodepsané čestné prohlášení ve smyslu § 53 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Osoba zúčastněná na řízení (příjemce dotace) sama své pochybení přiznala v námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 12. 11. 2016, kde uvedla, že kdyby si byla bývala tohoto porušení všimla, vyzvala by uchazeče k odstranění této vady dle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Tyto spekulativní úvahy však žalobkyně odmítá. Žalovaný k tomuto pochybení pouze poukázal na skutečnost, že případné zadání veřejné zakázky uchazeči umístěnému v pořadí na druhém místě by neodpovídalo požadavku na hospodárné vynakládání veřejných prostředků. Žalobkyně však k tomu v žalobě namítla, že těmito pravidly nelze narušit, natož prolomit, ostatní ustanovení zákona o veřejných zakázkách či ostatních předpisů upravujících postup zadavatelů. Z těchto důvodů se žalobkyně neztotožnila s vyjádřením žalovaného, že se jedná o formální nedostatek bez finančního dopadu a odkázala na rozsudek NSS, čj. 1 Afs 92/2005-98.
16. V souvislosti s touto námitkou žalobkyně dále upozornila na § 561 odst. 1 občanského zákoníku týkajícího se platnosti právního jednání a k tomu citovala z usnesení Nejvyššího soudu (NS), sp. zn. 25 Cdo 176/99, a z rozsudku téhož soudu sp. zn. 30 Cdo 1230/2007.
17. V závěru žaloby žalobkyně též soud informovala, že v dané věci podala podnět ministru financí k provedení přezkumného řízení, o jehož výsledku nebyla do doby podání žaloby zatím vyrozuměna.
18. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejdříve poukázal na podnět žalobkyně ze dne 10. 4. 2017 k přezkoumání napadeného rozhodnutí, kdy v době vyjádření žalovaného probíhalo prověřování důvodů pro zahájení přezkumného řízení. Poté v bodě I. stručně vylíčil skutkové okolnosti projednávané věci.
20. Žalovaný dále setrval na svých závěrech v napadeném rozhodnutí, na které rovněž odkázal, týkajících se namítaných věcných pochybení. K žalobním námitkám nad rámec závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl následující:
21. K první námitce (přiznání více práv) žalovaný namítl, že jí žalobkyně uplatnila poprvé až v podnětu na přezkoumání napadeného rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017. Žalobkyně v žádném ze svých dosavadních vyjádření nezpochybnila výši uplatňovaných částek. Žalovaný při posuzování věci vycházel v souladu s § 141 správního řádu z návrhu na zahájení řízení a z vyjádření a důkazů obou stran, proto byly osobě zúčastněné na řízení přiznány částky v takové výši, v jaké je uplatnila v návrhu.
22. K druhé námitce (výše úroků z prodlení) žalovaný odkázal na znění § 1968 a § 1970 občanského zákoníku a dodal, že osoba zúčastněná na řízení požadovala zaplacení úroků z prodlení v souladu s uvedenými ustanoveními. Pokud jde o žalobkyní tvrzené průtahy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalovaného, žalovaný vysvětlil, že posouzení věci bylo složité a časově náročné. Návrh na zahájení řízení sice byl podán na konci roku 2014, dne 17. 6. 2015 však byl podán návrh na změnu-rozšíření původního návrhu, v němž osoba zúčastněná na řízení uplatnila další částky. Žalovaný dále uvedl, že komplikace nastala i v souvislosti s vyměřením správního poplatku, neboť od 1. 1. 2015 byl návrh na zahájení sporného řízení již zpoplatněn, přičemž z důvodu nejednotnosti názorů si žalovaný k této problematice vyžádal stanovisko ministerstva financí a ministerstva vnitra. Poté se musel žalovaný vypořádat s odvoláním proti platebnímu výměru na správní poplatek, který byl následně na základě obdržných stanovisek dožádaných orgánů autoremedurou zrušen. Dále se žalovaný musel zabývat otázkou připuštění změny-rozšíření návrhu na zahájení řízení, neboť proti připuštění změny bylo podáno odvolání.

23. K související námitce nerovného přístupu žalovaného k vyměřování úroků z prodlení žalovaný uvedl, že žalovaný vychází z obsahu návrhu na zahájení řízení. Uplatňuje-li navrhovatel příslušenství pohledávky a je ve sporu úspěšný, jsou mu úroky z prodlení přiznány po právu. Tvrdí-li žalobkyně, že prodlení s rozhodnutím ve věci nezavinila, žalovaný k tomu uvedl, že zavinila spor tím, že neposkytla osobě zúčastněné na řízení část dotace, ačkoliv se vytýkaných pochybení nedopustila.
24. Ke třetí námitce (výše náhrady nákladů řízení) žalovaný uvedl, že výše nákladů bude posouzena v rámci přezkoumání rozhodnutí a správné výše nákladů řízení na základě nově posouzených částek, které budou osobě zúčastněné na řízení přiznány. Poukázal též na postup podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (přerušování soudního řízení).
25. Žalovaný na závěr uvedl, že za důvodnou považuje pouze námitku posouzení výše přiznaných částek (první námitku), aby odpovídala smlouvě o dotaci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

26. Dne 3. 8. 2017 obdržel soud podání osoby zúčastněné na řízení. V něm navrhla, aby soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. z důvodu, že napadené rozhodnutí je momentálně rovněž předmětem přezkumu v rámci přezkumného řízení zahájeného usnesením ministra financí ze dne 18. 7. 2017, čj. MF-12589/2017/1203-5-RK, které soudu předložila. Výsledek přezkumného řízení přitom může mít dle osoby zúčastněné na řízení nepochybně vliv na řízení o žalobě.

V. Další vývoj v řízení a navazující podání účastníků řízení

27. Soud s ohledem na probíhající přezkumné řízení, jehož předmětem bylo napadené rozhodnutí, a s přihlédnutím k vyjádření všech zúčastněných stran přerušil řízení o žalobě usnesením ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Af 23/2017-60, které nabylo právní moci dne 9. 10. 2017.
28. Usnesení ministra financí o nařízení přezkumného řízení ze dne 18. 7. 2017 však posléze bylo k odporu osoby zúčastněné na řízení zrušeno rozhodnutím ministra financí ze dne 20. 10. 2017, čj. MF-24077/2017/1203-9-RK, a řízení zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 27. 11. 2017 žalobu k městskému soudu, evidovanou tímto soudem pod sp. zn. 5 Af 47/2017.
29. Žalobkyně proto shodně se žalovaným ve svých podáních ze dne 27. 11. 2017, resp. ze dne 30. 11. 2017, tvrdili, že výsledek soudního řízení o posléze podané žalobě může mít vliv na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

práve posuzovanou věc, a žalobkyně navrhla další přerušení řízení, tentokrát dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., se kterým žalovaný v podání ze dne 18. 1. 2018 souhlasil.

30. Dne 27. 2. 2018 vydal zdejší soud usnesení čj. 5 Af 47/2017-30, kterým odmítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí ministra financí ze dne 20. 10. 2017 o zrušení rozhodnutí o nařízení přezkumného řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 1. 3. 2018. Poté soud vydal usnesení v práve projednávané věci ze dne 31. 1. 2019, čj. 9 Af 23/2017-94, o pokračování v řízení o žalobě a nařídil ve věci ústní jednání.
31. Podáním ze dne 10. 4. 2019 osoba zúčastněná na řízení doplnila svou argumentaci a uvedla:
K zjištění žalobkyně A1. 1 dle Protokolu č. 1 a výrokům I. písm. a) a e) rozhodnutí MF
32. Osoba zúčastněná na řízení měla za to, že odesláním upozornění na zveřejnění dodatečných informací ze dne 15. 4. 2014 hromadně e-mailem třinácti (13) zástupcům uchazečů ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ ani žádné jiné ustanovení ZVZ neporušila. K tomu poukázala na judikaturu správních soudů s tím, že odeslání předmětného hromadného e-mailu však do zadávacího řízení na VŘ 001 žádné prvky, které by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, nečitelným nebo nepřehledným ani prvky vzbuzující pochybnosti o pravých důvodech takového kroku osoby zúčastněné na řízení nevneslo a tudíž nemohlo dojít ani k porušení zásady transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZVZ. Poukázala na to, že není povinna odesílat dodatečné informace bez identifikačních údajů žalobkyni, a že by snad uvedený závěr mohl vyplývat, *jak z účelu základních zásad ZVZ, tak rovněž i z odborné literatury*. ZVZ totiž žádné ustanovení, které by zadavateli ukládalo povinnost odesílat dodatečné informace bez identifikačních údajů žadatelů, neobsahuje, přičemž daná povinnost nemůže být zadavateli uložena ani na základě § 6 odst. 1 ZVZ, či snad dokonce odborné a žalobkyni blíže nespecifikované literatury, která není závazným pramenem práva či autoritativním výkladem ZVZ. Ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ je totiž pouhým korektivem pro výklad zákona a nikoliv bezbřehým nástrojem pro rozšiřování povinností zadavatelů nad rámec výslovně stanovený zákonem. Jakýkoliv jiný výklad ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ přitom nemůže obstát pro jeho neústavnost, resp. rozpor s článkem 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a článkem 2 odst. 3 LZPS a odporujícím požadavku na restriktivní výklad ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ, k němuž se v minulosti přiklonil i NSS, a to např. v rozsudku sp. zn. 1 Afs 20/2008.
33. Dále není vůbec zřejmé, na základě čeho dospěla žalobkyně k závěru, že: *„smyslem této zásady je to, aby bylo možné bez dalšího odhalit a sankcionovat jakékoliv formy korupčních jednání, popř. dohody mezi určitými skupinami dodavatelů ucházejících se o veřejnou zakázku.“* Uvedený závěr žalobkyně totiž zcela postrádá jakoukoliv oporu v ZVZ, jeho důvodové zprávě či dokonce judikatuře k ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ a je důsledkem pouhých a ničím nepodložených spekulací žalobkyně. Navíc, skutečnost, že jednotliví uchazeči znají před podáním (finální) nabídky na veřejnou zakázku totožnost jiných uchazečů, není při zadávání veřejných zakázek nikterak neobvyklá a ZVZ s ní dokonce na několika místech výslovně počítá. Viz např. užší řízení ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 písm. b) ZVZ, které probíhá dvoufázově. V rámci tohoto druhu zadávacího řízení zadavatel nejprve vyzývá neomezený počet dodavatelů k prokázání kvalifikace a podání nabídky vyzývá až kvalifikované dodavatele. Jednotliví dodavatelé přitom mají možnosti zjistit, kdo všechno bude zadavatelem vyzván k podání nabídky z protokolu o posouzení kvalifikace dle § 59 odst. 5 ZVZ, do kterého mohou všichni z dodavatelů, jejichž kvalifikace byla posuzována, nahlížet a pořizovat si z něj výpisy nebo opisy. Obdobně je tomu i v případě jednacího

řízení s uveřejněním ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 písm. c) ZVZ. V případě tohoto druhu zadávacího řízení se totiž jednotliví uchazeči mohou dozvědět při otevírání obálek s nabídkami (případně z protokolu o otevírání obálek s nabídkami), kdo všechno bude zadavatelem vyzván k podání nabídky z protokolu o posouzení kvalifikace dle § 59 odst. 5 ZVZ, do kterého mohou všichni dodavatelé, jejichž kvalifikace byla posuzována, nahlížet a pořizovat si z něj výpisy nebo opisy, a to ještě před podáním finální nabídky na veřejnou zakázku. Obdobně je tomu i v případě jednacího řízení s uveřejněním ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 písm. c) ZVZ. V případě tohoto druhu zadávacího řízení se jednotliví uchazeči dozvědí při otevírání obálek s nabídkami (případně z protokolu o otevírání obálek s nabídkami), kdo všechno podal nabídky na předmětnou veřejnou zakázku, přestože ještě bude mezi zadavatelem a jednotlivými uchazeči docházet k jednání o nabídkách a zpravidla i o výši nabídkové ceny.

34. ZVZ tak zjevně, na rozdíl od žalobkyně, nejenže nemá s odhalením totožnosti jednotlivých uchazečů před podáním nabídky na veřejnou zakázku problém a zadavateli ho principiálně nezakazuje, ale dokonce s ním na několika místech výslovně počítá.
35. Dále pak kategoricky odmítla, že by snad odesláním předmětného hromadného e-mailu umožnila, aby došlo k dohodě o postupu v zadávacím řízení nebo, že by snad odesláním předmětného hromadného e-mailu mohlo vyústit k podání pro ni méně výhodných nabídek na VŘ 001, jak uvádí žalobkyně, a že by jí snad zadanou dohodou mohla být ponížena dotace na VŘ 001. Uvedená tvrzení žalobkyně navíc vůbec nemají oporu v provedeném dokazování a nejsou tak ničím jiným, než jen účelovou a ničím nepodloženou spekulací žalobkyně.
36. Vyjádřila přesvědčení, že žalobkyně nebyla a ani nebude schopna výše citovaná tvrzení prokázat už jen z toho důvodu, že jsou naprosto odtržená od reality. Jen stěží lze totiž očekávat dohodu mezi třinácti (13) uchazeči, z nichž každý se snaží zvítězit, o tom, že si všichni „nadsadí“ své nabídkové ceny. Existence takové dohody je nereálná nejen kvůli vysokému počtu uchazečů, ale také i s ohledem na velmi tvrdý konkurenční boj, který mezi stavebními firmami v době zadávacího řízení na VŘ 001 z důvodu ekonomické krize panoval. Odesláním předmětného hromadného e-mailu mohlo tak maximálně zvýšit tlak na předložení pro ni co nejvýhodnější nabídky, neboť každý uchazeč si musel být vědom toho, že má minimálně 12 konkurentů.
37. Z výše uvedeného je tedy evidentní, že odesláním předmětného e-mailu rozhodně k právem reprobovanému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky na Veřejnou zakázku 001 nedošlo a ani to nebylo nikdy žalobkyní prokázáno.
38. Co se týká dalších hypotetických úvah žalobkyně o možných dohodách uchazečů o postupu v zadávacím řízení (dále jen „*bid-rigging*“) zmiňovaných ve správní žalobě, pak osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tyto úvahy jsou ve vztahu k jí vytýkanému pochybení zcela irelevantní. Žalobkyně se danými úvahami totiž pouze snaží odvést pozornost od toho, že předmětnou finanční opravu uložila osobě zúčastněné na řízení za domnělé porušení zásady transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZVZ a nikoliv za jakési domnělé a ničím nepodložené ohrožení hospodářské soutěže či dohody mezi uchazeči, které rozhodně nelze se zásadou transparentnosti ztotožňovat. Navíc ZVZ zadavateli povinnost zabránit *bid-riggingu* v žádném případě v rámci ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ či jiného ustanovení ZVZ neukládá a ani si toto neklade za cíl. Ochrana hospodářské soutěže

(včetně zákazu bid-riggingu) je totiž zajišťována skrze úplně jiný právní předpis než ZVZ, a sice zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže.

39. Žalobkyně dále v rámci své správní žaloby zcela účelově ignoruje také tu skutečnost, že otázka zákonnosti postupu osoby zúčastněné na řízení při zadávání Veřejné zakázky 001 byla v minulosti také předmětem šetření u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to v reakci na podnět žalobkyně adresovaný Úřadu. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže však po přezkoumání podnětu žalobkyně a dokumentace o VŘ 001, kterou měl k dispozici více, jak 4,5 měsíce a jejíž součástí byly také doklady související se zjištěním žalobkyně A1.1, neshledal žádné důvody pro zahájení řízení z moci úřední. Osoba zúčastněná na řízení se tak žádného porušení ZVZ v souvislosti s veřejnou zakázkou zjevně nedopustila, jinak by totiž Úřad nepochybně správní řízení v dané věci zahájil.
40. V neposlední řadě by se pak osoba zúčastněná na řízení ráda důrazně ohradila proti tomu, že by snad měla správnost postupu žalobkyně při krácení dotace dokládat judikatura zmiňovaná žalobkyním v žalobě v souvislosti se zjištěním žalobkyně A1.1, resp. výrokem I. písm. a) a e) rozhodnutí MF. Citace předmětných judikátů uváděné žalobkyní v žalobě jsou navíc zcela vytržené v kontextu. Uvedené pak platí zejména ve vztahu k rozsudku NSS čj. 7 Afs 31/2012-55, ze dne 20. 6. 2012, v němž se NSS vyjadřoval k postupu zadavatele v na první pohled zmanipulované „losovačce“.

K zjištění žalobkyně A1.2 dle Protokolu č. 1 a výrokům I. písm. b) a f) rozhodnutí MF

41. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že předmětné čestné prohlášení bylo imanentní součástí nabídky, kterou společnost IPM servis, s.r.o. na důkaz její správnosti na „krycím listu“ podepsala. Podpis společnosti IPM servis, s.r.o., resp. jejího oprávněného zástupce, se tak nutně vztahoval nejen na samotný „krycí list“, ale na celou nabídku jako takovou; tedy i na předmětné čestné prohlášení. Jinak by ho totiž společnosti IPM servis, s.r.o. ke své nabídce ani nepřikládala.
42. V kontextu této skutečnosti jsou pak tvrzení žalobkyně o minimalizaci rizik „zfalšování písemnosti či použití razítka neoprávněnou osobou“ nejen, že zcela nedůvodná, ale až dokonce absurdní.
43. S ohledem na výše uvedené měla za to, že nabídka společnosti IPM servis, s.r.o. zjevně nemohla být neúplná, jak tvrdí žalobkyně. Navíc v právě posuzovaném případě nepanují žádné pochybnosti o tom, že společnosti IPM servis s.r.o. základní kvalifikační předpoklady opravdu splňovala, což tato společnost také osobě zúčastněné na řízení opětovně potvrdila i v čestném prohlášení ze dne 20. 5. 2014. Vyloučení společnosti IPM servis s.r.o. z VŘ 003 by tak bylo za nepochybně za daných skutkových okolností zcela nedůvodné.
44. Nehledě na to, že osoba zúčastněná na řízení by se vyloučením plně kvalifikované společnosti IPM servis s.r.o. z další účasti ve VŘ 003 dopustila porušení svých povinností dle čl. 1.4 Pokynů, neboť uchazeč, který se umístil druhý v pořadí, nabízel realizaci předmětu VŘ 003 o více než 100 % draž než společnost IPM servis s.r.o. Postup osoby zúčastněné na řízení tudíž byl fakticky jediným možným a správným.
45. V uvedeném ohledu tedy není pochyb o tom, že požadavek žalobkyně na vyloučení společnosti IPM servis s.r.o. z další účasti ve veřejné zakázce je přepjatě formalistickým požadavkem, a to navzdory tomu, že Ústavní soud již mnohokrát prohlásil, že netoleruje

orgánům veřejné moci přehnaně formalistický postup umožňující odůvodňování zřejmé nespravedlnosti.

46. Žalobkyně dále v žalobě na podporu svého postupu ve věci zjištění A1.2 argumentuje tím, že písemnost bez podpisu je neúplná a tedy v zásadě neplatná, což by měly dle žalobkyně dokládat také § 561 občanského zákoníku, usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 176/99 ze dne 10. 1. 2001 a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 1230/2007.
47. Za pravdu pak nelze dát žalobkyni ani v tom, že by zjištění A1.2 žalobkyně představovalo „*velmi závažné pochybení*“ odůvodňující uložení finanční opravy v maximální možné výši 25%, neboť takový závěr žalobkyně je v příkrém rozporu s obsahem Tabulky snížených odvodů, která tvořila přílohu č. 3 smlouvy o poskytnutí dotace (dále jen „Tabulka“) a žalobkyně tak byla povinna se touto při ukládání finanční opravy řídit. Z Tabulky ve spojení s Rozhodnutím Evropské komise C(2013) 9527 ze dne 19. 12. 2013, na které Tabulka odkazuje, totiž vyplývá, že v případě pochybení čistě formální povahy bez jakéhokoliv negativního finančního dopadu anebo vlivu na dodržení cílů dotace nemá být provedena žádná finanční oprava.

K zjištění žalobkyně A1.4, A1.5 dle Protokolu č. 1 a jim odpovídajícím výrokům I. písm. c) a d) rozhodnutí MF

48. Přestože žalobkyně v úvodu své správní žaloby uvádí, že napadá rozhodnutí MF ve všech jeho výrocích a v plném rozsahu, ve vztahu k výrokům I. písm. c) a d) rozhodnutí MF žaloba neobsahuje žádné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu poukázala na judikaturu NSS a měla za to, že v žalobě není ani v nejhrubších rysech naznačeno, z jakých skutkových či právních důvodů považuje žalobkyně výroky I. písm. c) a d) rozhodnutí MF za nezákonné. Jelikož již v mezidobí od podání správní žaloby uplynula zákonná lhůta pro podání správní žaloby proti rozhodnutí MF, měla osoba zúčastněná na řízení za to, že absence žalobních bodů ve vztahu k žalobkyní napadeným výrokům I. písm. c) a d) rozhodnutí MF představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. a žaloba je tudíž, co do výroků I. písm. c) a d) rozhodnutí MF, neprojednatelnou a měla by být tudíž v uvedeném rozsahu soudem odmítnuta.

K tvrzenému přiznání úroků z prodlení v rozporu se zákonem

49. Podle osoby zúčastněné na řízení žalobkyně ve svých úvahách zcela opomíjí tu skutečnost, že rozhodnutí MF má jen deklaratorní povahu a nikoliv konstitutivní povahu. Jinými slovy tedy žalobkyně opomíjí to, že nárok osoby zúčastněné na řízení na úroky z prodlení nevznikl až vydáním rozhodnutí MF, ale již v okamžiku marného uplynutí lhůty pro výplatu dotace v plné výši uvedené ve smlouvě o poskytnutí dotace. To, že žalobkyně nesprávně posoudila jednání osoby zúčastněné na řízení při veřejnosprávní kontrole, přece nemůže být důvodem pro odepření zákonného úroku z prodlení osobě zúčastněné na řízení.
50. Žalobkyně dále zcela mylně interpretuje § 1970 občanského zákoníku, jehož podmínky (existence peněžitého dluhu, dlužník (resp. žalobkyně) je s úhradou peněžitého dluhu v prodlení, dlužník je za prodlení odpovědný a věřitel řádně splnil své povinnosti) pro přiznání úroku z prodlení přitom byly v právě posuzovaném případě nepochybně splněny a nebyl tudíž dán žádný důvod, proč by mohl být osobě zúčastněné na řízení zákonný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

úrok z prodlení žalovaným odepřen. Případně „nezavinění“ úroku z prodlení žalobkyním, kterým žalobkyně argumentuje, tedy nebylo, jak vyplývá z § 1970 občanského zákoníku, pro úvahy žalovaného o přiznání nebo nepřiznání úroku z prodlení osobě zúčastněné na řízení relevantní, neboť podmínka „zavinění“ úroku z prodlení dlužníkem v § 1970 občanského zákoníku vůbec nefiguruje a nehraje tak ani žádnou roli. Prodlení je totiž standardně chápáno jako kategorie přísně objektivní, kde jediným liberačním důvodem je případné prodlení věřitele. To však v právě posuzovaném případě rozhodně nenastalo.

51. Stejně tak nehraje žádnou roli ani to, zda osoba zúčastněná na řízení informovala či neinformovala žalobkyni o podání návrhu na zahájení sporného řízení. Povinnost žalobkyně hradit osobě zúčastněné na řízení úroky z prodlení totiž vyvstala již samotným nastoupením účinků prodlení (tj. neoprávněným zadržováním částky dotace po marném uplynutí lhůty splatnosti), a nikoliv až v důsledku podání návrhu na zahájení sporného řízení osobou zúčastněnou na řízení, jak mylně naznačuje ve své žalobě žalobkyně, a to s cílem pravděpodobně odvést pozornost od pravého důvodu vzniku úroku z prodlení. Nehledě na to, že osoba zúčastněná na řízení ani neměla zákonnou povinnost žalobkyni o podání návrhu na zahájení sporného řízení informovat, když toto měl učinit žalovaný, a žalobkyni bylo z procesní aktivity osoby zúčastněné na řízení během veřejnosprávní kontroly známo, že osoba zúčastněná na řízení se s důvody finanční korekce dotace ani s výší finanční korekce jako takovou neztotožňuje a bude se proti ní s největší pravděpodobností bránit.
52. V dané souvislosti pak osoba zúčastněná na řízení současně poukázala na to, že žalobkyně neučinila pro eliminaci svého potenciálně narůstajícího prodlení s úhradou předmětné části dotace nic ani poté, co se o zahájení sporného řízení dozvěděla, a to přestože žalobkyni nebránilo nic v tom, aby např. spornou část dotace složila prozatímně do soudní úschovy. Nic takového však žalobkyně neučinila a sporné řízení paradoxně jen svými procesními úkony a mnohdy nevěcnými přípisy účelově prodlužovala. K údajně neoprávněně přiznanému úroku z prodlení žalobkyně opomíjí, že úroky z prodlení neplní pouze sankčně-preventivní funkci, ale že jde též o nástroj kompenzační. Tedy o nástroj, který má věřiteli (resp. osobě zúčastněné na řízení) nahradit i část utrpěné újmy, která mu opožděnými platbami povinného subjektu vznikla anebo vzniká. Obstát pak nemůže ani argumentace žalobkyně presumpcí správnosti jejího „rozhodnutí“ o finanční korekci dotace. Žalobkyně totiž žádné rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu v souvislosti s finanční korekcí nikdy nevydala. Pokud něco žalobkyně v souvislosti s finanční korekcí vydala, pak se jednalo pouze o Protokol č. 1 (tj. kontrolní protokol o veřejnosprávní kontrole) a přípis, reagující na námitky osoby zúčastněné na řízení proti Protokolu č. 1, tyto dokumenty však povahu správního rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu v žádném případě nemají. Uvedené přitom jednoznačně v minulosti potvrdil např. i NSS ve svém usnesení č. j. 5 A 55/2001-68 ze dne 12. 2. 2004.
53. Poukázala na to, že domnělý postup žalovaného v případě jiných sporných řízení je ve vztahu k právě posuzované věci zcela irrelevantní, neboť v právě posuzované věci je pro přiznání či případné nepřiznání úroku z prodlení osobě zúčastněné na řízení podstatným pouze to, zda byly či nebyly naplněny výše specifikované čtyři kumulativní podmínky. Nehledě na to, že žalobkyně svá předmětná tvrzení ani nijak důkazně nepodložila a nevyloučila, že žalovaný v jí naprosto neurčitě a nekonkrétně zmiňovaných případech nevycházel ze zcela jiné skutkové situace, než která vyvstala v právě posuzované věci.

K tvrzenému přiznání náhrady nákladů řízení v rozporu se zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

54. Vyjádřila důvodné pochybnosti o tom, zda je vůbec žaloba co do výroku II. rozhodnutí MF přípustná, neboť jí není známo, že by žalobkyně vyčerpala ve vztahu k výroku II. rozhodnutí MF řádné opravné prostředky v řízení před žalovaným, přestože správní řád tyto opravné prostředky připouští. Žalovaný sice ve svém vyjádření ke správní žalobě ze dne 4. 7. 2017 zmiňuje existenci rozkladu žalobkyně do výroku II. rozhodnutí, avšak předmětný rozklad nebyl nikdy osobě zúčastněné na řízení ministerstvem financí doručen, a to přestože jeho doručení osobě zúčastněné na řízení předvídá § 152 odst. 3 ve spojení s § 86 odst. 2 správního řádu. Existenci daného rozkladu přitom paradoxně ve své správní žalobě nezmiňuje ani sama žalobkyně. S ohledem na to navrhla, aby soud žalobu v uvedeném rozsahu odmítl, a to s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. Pokud by se však snad ukázalo, že žalobkyně skutečně podala do výroku II. rozhodnutí MF rozklad včas, jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, a řízení o rozkladu tak probíhalo navzdory zákonným lhůtám pro vydávání rozhodnutí ve správním řízení již více než 8 měsíců, pak osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby soud žalobu v uvedeném rozsahu pro její předčasnost odmítl, a to s odkazem na § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.

K tvrzenému rozporu rozhodnutím MF přiznaných částek se smlouvou o poskytnutí dotace

55. Uvedla, že rozhodnutí MF, kterým mu byla přiznána úhrada 100 % způsobilých výdajů na realizaci 1. a 2. etapy projektu, plně koresponduje s Protokolem č. 1, následně pozměněným v reakci na námítky osoby zúčastněné na řízení přípisem žalovaného „Vyřízení námitek“ č. j. RRSZ 23856/2014 ze dne 14. 11. 2014, a Protokolem o kontrole č. RRSZ 8637/2015 ze dne 15. 4. 2015 (dále též „Protokol č. 2“).
56. Připomněla, že to byl právě žalovaný, kdo v Protokolu č. 1 uvedl: „*Na základě zjištěných nedostatků je navrženo krácení finančních prostředků v celkové výši 5.998.7880 Kč.*“ V rámci přípisu „Vyřízení námitek“ pak byla výše citovaná část Protokolu č. 1 zrušena a nahrazena textem o následujícím znění: „*Na základě zjištěných nedostatků je navrženo krácení finančních prostředků v celkové výši 2.536.443,20 Kč.*“ Prakticky totožná formulace o krácení finančních prostředků se pak vyskytuje i v Protokolu č. 2, který se týkal 2. etapy projektu, v němž žalobkyně uvedla, že: „*Na základě zjištěných nedostatků je navrženo krácení finančních prostředků v celkové výši 1.367.762,85 Kč.*“
57. Žalovaný tedy zjevně z výše uvedené textace Protokolu č. 1, přípisu „Vyřízení námitek“ ze dne 14. 11. 2014 a Protokolu č. 2 zcela legitimně, stejně jako původně i osoba zúčastněná na řízení, usoudil, že o uvedenou částku byla navrhovatelé ponížena dotace a nikoliv jen způsobilé výdaje 1. a 2. etapy projektu. Osobě zúčastněné na řízení ani žalovanému tak rozhodně nelze klást k tíži skutečnost, že žalovaný formuloval závěry jinak, než jak zamýšlel. Sama žalobkyně k jí tvrzenému přiznání úhrady 100 % způsobilých výdajů, namísto 85 % způsobilých výdajů, osobě zúčastněné na řízení pak nemalou měrou přispěl i tím, že výši částky uplatněné osobou zúčastněnou na řízení v návrhu a následně v rozšíření návrhu během sporného řízení, které trvalo více jak dva roky, ani jednou nerozporovala.
58. Pro úplnost dodala, že jejím úmyslem nikdy nebylo nárokovat si více, než kolik jí přiznává smlouva o poskytnutí dotace a že se od okamžiku, kdy se o domnělém přiznání 100 % způsobilých výdajů, namísto 85 % způsobilých výdajů, dozvěděla, snažila aktivně vyvstatou záležitost vyřešit smírnou cestou. Uvedená snaha osoby zúčastněné na řízení však nebyla z důvodů na straně žalobkyně dosud úspěšná.
59. Navrhla, aby soud žalobu v naznačeném rozsahu zamítl, případně odmítl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

60. Při ústním jednání dne 17. 4. 2019 účastníci setrvali na svých dosavadních argumentech a procesních návrzích. Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu výsledkem ředitelky Bc. H. k tvrzením v žalobě, neboť jej považoval za nadbytečný pro posouzení právní otázky.
61. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, podle skutkového a právního stavu, ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že je žaloba důvodná.
62. Nejprve se soud zabýval *první žalobní námitkou*, podle které byly částky v napadeném rozhodnutí přiznané v nesprávné výši, tj. ve výši 100 % způsobilých výdajů, namísto 85 % dle smlouvy o dotaci.
63. Soud při posuzování této námitky vyšel z obsahu předloženého správního spisu, jakož i z obsahu samotné smlouvy o dotaci. Z čl. V. smlouvy o dotaci – Výše dotace, kde se v odst. 1. a 2. uvádí, že *„Poskytovatel dotace poskytne na základě této Smlouvy, při splnění všech podmínek Smlouvy a jejích příloh, dotaci ve výši 85 % celkových způsobilých výdajů, maximálně však částku 109 011 255,60 Kč [...]. Příjemce dotace je povinen zajistit úhradu zbylé části způsobilých výdajů a všech nezpůsobilých výdajů projektu.“* V odst. 3 a 4 stejného ustanovení smlouvy se pak uvádí: *„Celková výše dotace podle odst. 1 tohoto článku nesmí být překročena. Částka dotace, která bude příjemci dotace poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů a zúčtování dotace podle platných právních předpisů. V případě, že v průběhu realizace projektu dojde ke snížení způsobilých výdajů prokázaných na straně příjemce dotace, musí být vždy zachovány procentuální podíly dotace a zdrojů spolufinancovaných na celkových způsobilých výdajích.“*
64. Dále jsou v čl. V. odst. 9 smlouvy o dotaci uvedeny dvě tabulky, z nichž vyplývají výdaje projektu a zdroje spolufinancování. Konkrétně z těchto tabulek vyplývá, že z celkových výdajů projektu (160 120 131,27 Kč) činí tzv. *celkové způsobilé výdaje projektu* částku 128 248 536 Kč, a z této částky mělo být 85 %, tj. celkově 109 011 255,60 Kč, postupně dle jednotlivých etap projektu financováno z rozpočtu žalobkyně (dotace).
65. Dle čl. XXI odst. 10 smlouvy o dotaci *„pokud poskytovatel dotace zjistí porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, ještě před proplacením dotace, nebo její části, ke které se dané porušení váže, je oprávněn provést finanční korekci dotčených výdajů podle této Smlouvy, zejména způsobem uvedeným v příloze č. 3 této Smlouvy. Ke korekci dojde v rámci nejbližší Žádosti o platbu, a to formou ponížení celkové sumy výdajů o výdaje, které byly shledány při kontrole dané Žádosti o platbu jako nezpůsobilé...“*
66. Dle Aktualizovaného rozpočtu vyhotoveného dne 29. 7. 2014 dle přílohy č. 13 Příručky pro příjemce dotace na základě oznámení o změně č. 5 za období od 1. 6. 2009 do 15. 7. 2014 (viz složka 1, přílohy položky 9 obsahu správního spisu – vyjádření osoby zúčastněné na řízení k přípisu žalovaného ze dne 13. 4. 2015) činily pro 1. etapu projektu způsobilé výdaje etapy/projektu (kód 04(03) tabulky) původně částku 19 237 281 Kč. Dle stejného Aktualizovaného rozpočtu pak způsobilé výdaje etapy/projektu (kód 04(03) tabulky) pro 2. etapu projektu činily původně částku 27 045 130 Kč.
67. Podle smlouvy o dotaci byla žalobkyně povinna osobě zúčastněné na řízení poskytnout za splnění dalších podmínek z těchto částek dotaci ve výši 85 %, tj. 16 351 688,85 Kč, resp. 22 988 360,50 Kč. Celkové výdaje na jednotlivé části zadávacího řízení byly později

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

postupně upravovány změnovými listy, resp. tzv. oznámeními o změnách, kde příjemce dotace reagoval na aktuální průběh a stav plnění veřejných zakázek.

68. Z protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014 (1. etapa projektu), a následně z protokolu o kontrole ze 15. 4. 2015 (2. etapa projektu) dále vyplývá, že žalobkyně na základě zjištění z kontrol a v souladu se svým oprávněním podle čl. XXI odst. 10 smlouvy o dotaci krátila celkové způsobilé výdaje:
- za zjištění A1.1 (odeslání hromadného e-mailu s dodatečnými informacemi bez odstranění identifikačních údajů uchazečů) v 1. etapě o částku ve výši 25 %, později na základě námitek proti protokolu sníženou na částku ve výši 5 %, tj. 865 586,20 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. a) napadeného rozhodnutí žalovaného];
 - za zjištění A1.1 ve 2. etapě o částku 5 %, tj. 1 342 887,85 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. e) napadeného rozhodnutí žalovaného];
 - za zjištění A1.2 (nepodepsané čestné prohlášení v nabídce vítězného uchazeče) v 1. etapě o částku ve výši 25 %, tj. 14 400 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. b) napadeného rozhodnutí žalovaného];
 - za zjištění A1.2 ve 2. etapě o částku 25 %, tj. 24 875 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. f) napadeného rozhodnutí žalovaného];
 - za zjištění A1.4 [absence povinnosti dle čl. 8 odst. 15 písm. f) Pokynů v objednávce na zpracování stude a nesprávné použití zadávacího postupu s ohledem na hodnotu zakázky] o částku ve výši 25 %, tj. 47 500 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. c) napadeného rozhodnutí žalovaného];
 - zjištění (stanovisko) A1.5 (přehodnocení výdajů na nové okenní otvory a převedení do nezpůsobilých výdajů projektu) ve výši 1 608 957 Kč [částka uvedená ve výroku I. písm. d) napadeného rozhodnutí žalovaného].
69. Z uvedeného je zřejmé, že krácením docházelo ke snižování celkových způsobilých výdajů projektu oproti původně schváleným celkovým způsobilým výdajům pro jednotlivé etapy a kategorie prací. Uvedené ponížené částky tak nepředstavovaly konečné sumy, které byla žalobkyně po úpravě povinna osobě zúčastněné na řízení poskytnout, ale pouze základ, z něhož byla povinna poskytnout 85 %. K tomu lze přiměřeně odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 9. 2011, čj. 15 Ca 92/2009-40, podle kterého *„pokud je výše poskytnuté dotace stanovena současně konkrétní částkou a procentním podílem dotace na rozpočtovaných celkových nákladech dotačního projektu (§ 5 odst. 2 nařízení vlády č. 17/2004 Sb., o pravidlech pro poskytování dotací provozovatelům zoologických zahrad), je příjemce dotace vázán nejen maximální výší přiznané dotace určenou konkrétní částkou, ale i jejím procentním podílem na celkových nákladech každého jednotlivého dotačního projektu. V případě vynaložení celkových nákladů na realizaci projektu v částce nižší, než původně rozpočtované, musí příjemce dotace čerpat dotaci pouze v takové výši, aby její procentuální podíl na celkových skutečných nákladech odpovídal procentuálnímu podílu uvedenému v dokladech, které jsou součástí rozhodnutí o přiznání dotace.“*
70. Z uvedených důvodů soud konstatuje, že žalovaný rozhodl o povinnosti žalobkyně poskytnout částky ve výroku I písm. a) až f) v neoprávněné výši 100 %, přestože měl smlouvu o dotaci, kontrolní protokoly, i další podklady k dispozici, z nichž vyplývá nárok osoby zúčastněné na řízení na dotaci pouze ve výši 85 %. Na uvedený závěr nemohlo mít ani vliv, že žalobkyně výslovně výši částek ve správním řízení nepopírala (*popírala však*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

všechny námitky osoby zúčastněné na řízení věcně – pozn. soudu), neboť ani to nezbavovalo žalovaného rozhodnout v souladu s podmínkami veřejnoprávní smlouvy, kterou v rámci sporného řízení měl žalovaný vlastně vykládat a aplikovat. Ostatně lze poukázat i na skutečnost, že po vznesení námitky nesprávně přiznaných částek v napadeném rozhodnutí žalobkyně v podnětu k zahájení přezkumného řízení ze dne 10. 4. 2017 – zřejmě po uvědomění si tohoto pochybení – nebyla tato námitka ze strany osoby zúčastněné na řízení ani ze strany žalovaného nijak dále oponována. Ba co víc, ze spisové dokumentace, jakož i ze samotného vyjádření žalovaného k žalobě se podávalo, že přezkumné řízení bude důvodně zahájeno a tato část napadeného rozhodnutí bude změněna (opravena). V důsledku opožděného zahájení přezkumného řízení však k tomu nakonec nedošlo.

71. Lze tak uzavřít, že žalovaný ve výroku I. písm. a) až f) přiznal osobě zúčastněné na řízení částky v rozporu s obsahem veřejnoprávní smlouvy, neboť v čl. V. bodě 4 je jasné stanoveno, že musí být vždy zachovány procentuální podíly dotace a zdrojů spolufinancovaných na celkových způsobilých výdajích (tj. 85 % na straně žalobkyně a 15 % na straně osoby zúčastněné na řízení). Již z tohoto důvodu je proto třeba napadené rozhodnutí zrušit. Uvedené vede soud k závěru, že rozporování výše přiznané částky osobou zúčastněnou na řízení až krátce před nařízeným ústním jednáním (v podání ze dne 10. 4. 2019, kdy ústní jednání bylo nařízeno na 17. 4. 2019) a žalovaným při ústním jednání, je účelovým a v rozporu s jejich dosavadním postojem a zejména s obsahem spisového materiálu. Z něj totiž vyplývá nárok na dotaci pouze ve výši 85%, jak bylo podrobně pojednáno výše. K jejich aktuální argumentaci soud zdůrazňuje, že bylo na žalovaném, jako rozhodujícím ve sporu, aby na podkladech spisového materiálu komunikací se stranami sporu v řízení postavil najisto, o jakých částkách má být rozhodnuto. Žalovaný ale pochybnosti neměl, strany sporu k vyjasnění této skutečnosti proto ani nevedl. O tom svědčí jak jeho vyjádření k žalobě, tak i zahájení přezkumného řízení poté, kdy uvedené vyšlo najevo. Nepochopení podkladů spisového materiálu v konfrontaci s návrhem požadovanými částkami žalovaným, nemůže být k tíži žalobkyně. Soud proto tuto dodatečnou obranu osoby zúčastněné na řízení a žalovaného neuznal a shledal první žalobní námitku důvodnou.
72. Samotnou otázku důvodnosti konkrétních jednotlivých částek v písm. a) až f) výroku I. však soud mohl posoudit až v souvislosti s věcnými žalobními námitkami (čtvrtou a pátou). Na výsledku posouzení těchto námitok, resp. prověření míry úspěšnosti osoby zúčastněné na řízení ve správním řízení, pak je závislá též třetí námitka žalobkyně, tj. výše přiznaných nákladů řízení (viz níže).
73. Žalobkyně ve *čtvrté námitce* nesouhlasila s věcným posouzením kontrolního zjištění A1.1, podbodu 1 protokolu o kontrole žalovaným a trvala na tom, že osoba zúčastněná na řízení porušila hromadným odesláním dodatečné informace ze dne 15. 4. 2014 prostřednictvím e-mailu třinácti zástupcům uchazečů bez odstranění jejich identifikačních údajů, resp. e-mailových adres, zásadu transparentnosti.
74. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2015, které je relevantní pro posouzení této věci, je zadavatel *povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace*.
75. Podle § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel odešle dodatečné informace k zadávacím podmínkám, případně související dokumenty, nejpozději do 4 pracovních dnů po doručení žádosti podle odstavce 1, a jde-li o zadávací řízení, ve kterém jsou lhůty stanoveny*

podle § 39 odst. 3 písm. b) bodu 2, nejpozději do 3 pracovních dnů po doručení žádosti podle odstavce 1.

76. Podle odst. 3 téhož ustanovení *dodatečné informace, včetně přesného znění požadavku podle odstavce 1, odešle zadavatel současně všem dodavatelům, kteří požádali o poskytnutí zadávací dokumentace nebo kterým byla zadávací dokumentace poskytnuta. V případě dodatečných informací k požadavkům na kvalifikaci v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním a v soutěžním dialogu má zadavatel tuto povinnost pouze vůči dodavatelům, kteří požádali o poskytnutí kvalifikační dokumentace nebo kterým byla kvalifikační dokumentace poskytnuta. Zadavatel vždy uveřejní dodatečné informace včetně přesného znění žádosti stejným způsobem, jakým uveřejnil textovou část zadávací dokumentace nebo kvalifikační dokumentaci.*
77. V protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014 se v tomto bodě uvádí (str. 7 a 8): *„V průběhu zadávacího řízení zadavatel poskytl uchazečům o veřejnou zakázku dodatečné informace. Z předložené dokumentace není patrné, zda dodatečné informace byly poskytnuty plně v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.“* Dále se v tomto protokolu uvádí, že si žalobkyně od příjemce dotace prostřednictvím výzvy k součinnosti ze dne 3. 10. 2014 vyžádala předložení všech dalších relevantních dokumentů ve vztahu k předmětnému zadávacímu řízení, které nebyly dosud předloženy, neboť příjemce dotace žalobkyni nepředložil kompletní zadávací dokumentaci. Příjemce dotace na uvedenou výzvu k tomuto zjištění reagoval vyjádřením, že *„při odesílání dodatečných informací k zadávacím podmínkám postupoval v souladu s ust. § 49 ZVZ“*, které citoval. Dodatečné informace vždy uveřejnil na profilu zadavatele, a také současně odeslal *„všem známým dodavatelům, a to formou e-mailové zprávy, což je snadno ověřitelné ze samotného spisu k veřejné zakázce.“* žalobkyně však toto pochybení vyhodnotila tak, že mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, a proto provedla finanční korekci v nejvyšší možné výši dle Tabulky finančních oprav, a to ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů, vztahujících se k VR 001 v rámci 1. etapy. To představovalo částku 4 327 931 Kč bez DPH z částky 17 311 724 Kč. Tuto částku později žalobkyně k námitkám osoby zúčastněné na řízení ze dne 12. 11. 2014 proti protokolu o kontrole snížila na 5 % z celkových způsobilých výdajů, tedy o částku 865 586,20 Kč, a v protokolu o kontrole ze dne 15. 4. 2015 snížila také ve 2. etapě projektu o částku rovněž 5 % z celkových způsobilých výdajů, tedy o částku 1 342 887,85 Kč.
78. Sporný e-mail ze dne 15. 4. 2014 s dodatečnými informacemi je součástí předloženého správního spisu a byl předložen na výzvu žalovaného ze dne 14. 4. 2015 společně s dalšími dokumenty. Z tohoto e-mailu je patrné, že odborná konzultantka veřejných zakázek Mgr. A. P. vyrozuměla 13 uchazečů označených konkrétními pracovními elektronickými adresami o tom, že na profilu zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) byly zveřejněny dodatečné informace k zadávacím podmínkám. Na základě těchto e-mailových adres tak bylo patrné, které společnosti se o tuto zakázku ucházely, a jeho odesláním se všichni potenciální uchazeči o veřejnou zakázku dozvěděli o okruhu dalších zájemců.
79. NSS se otázkou zásady transparentnosti zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2010, čj. 1 Afs 45/2010-159, č. 2189/2011 Sb. NSS, (věc *KARLOVARSKÁ LOSOVAČKA*). Z uvedeného rozsudku vyplývá, že *„zásada transparentnosti (§ 25 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách) je porušena tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.“* Uvedené závěry lze zcela jistě použít i na nyní posuzovanou

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

věc. Dle přesvědčení soudu je totiž zcela jistě nepochybné, že umožněním vzájemných dohod o postupu v zadávacím řízení se zadávací řízení stane hůře kontrolovatelným. Není totiž obvykle v možnostech zadavatele takové dohody odhalit. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalobkyně, že takovýto postup mohl v konečném důsledku ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, konkrétně v tom, že umožnil uchazečům, kteří se tímto způsobem o sobě dozvěděli ještě před podáním nabídek, resp. před otevřením obálek s nabídkami, uzavřít potenciálně mezi sebou dohodu o dalším postupu v zadávacím řízení tak, aby pro sebe získali určitou výhodu i přesto, že by v zadávacím řízení neuspěli na prvním místě. V tomto ohledu není dle soudu rozhodné, zda k takové dohodě a mezi kterými ze společností došlo, či nikoliv, neboť zde postačí samotné ohrožení transparentního a férového průběhu soutěže (k tomu srov. rozsudek NSS, čj. 7 Afs 31/2012-55). Proto soud ani nepovažoval argumenty žalovaného ohledně neprokázání existence této dohody za relevantní. Soud přitom vychází ze samotného účelu právní úpravy pravidel pro zadávání veřejných zakázek, který spatřuje zejména v tom, aby takovéto dohody mezi uchazeči nebyly k tíži státního, či jiného veřejného rozpočtu, předem uzavírány. Pokud by soud akceptoval ničím nepodložená vyjádření osoby zúčastněné na řízení, které prezentovala v návrhu na zahájení řízení, že lze jen těžko očekávat dohodu mezi 13 uchazeči, z nichž každý se snaží zvítězit, s ohledem na počet uchazečů i na tvrdý konkurenční boj mezi stavebními firmami, v podstatě by zčásti účel zákona o veřejných zakázkách popřel. Přesto, že se tedy jednalo o hypotetickou možnost, bylo na zadavateli, aby učinil vše, co bylo v jeho silách, aby zajistil transparentní, rovný a nediskriminační průběh zadávacího řízení, aby tak nemohly vzniknout jakékoliv, byť i jen drobné pochybnosti o nezákonnosti postupu při výběru nejvhodnější nabídky. Tuto skutečnost nemůže proto zhojit tvrzení, že k takové dohodě mezi uchazeči nedošlo, což ostatně – aniž by zde chtěl soud jakkoliv zpochybňovat výběr vítězného uchazeče, společnost GEOSAN GROUP, a. s., IČO: 25671464, rovněž nebylo prokázáno. Z předně uvedených důvodů soud proto nevěšel na obranu osoby zúčastněné na řízení, uplatněnou v podání z 10. 4. 2019. Pokud v této souvislosti osoba zúčastněná na řízení ve stejném podání poukazovala na konkrétní zákonná ustanovení ZVZ, pak k tomu soud uvádí, že z nich podpora takové argumentaci nevyplývá.

80. Čtvrtá námitka je proto rovněž důvodná.
81. Žalobkyně v *páté námitce* namítla, že předložení nepodepsaného čteného prohlášení v rámci nabídky uchazeče, který nakonec ve VŘ 003 zvítězil, mělo vést k jeho vyloučení ze zadávacího řízení (zjištění A1.2 podbod 2 protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014).
82. V protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2014 se v tomto bodě uvádí (str. 10 a 11): „*Nabídka č. 2 (uchazeč IPM service s. r. o. IČO: 27222420) – Čestné prohlášení ve smyslu § 53 odst. 1 ZVZ tak zadavatel stanovil ve své výzvě k podání nabídky ze dne 28. 3. 2014 v bodě 6.1 Základní kvalifikační předpoklady, není podepsáno uchazečem. Nabídka z tohoto pohledu je neúplná, nesplňující požadavky zadavatele a zadavatel měl takto nabídku posoudit a vyloučit tohoto uchazeče. Zadavatel nepostupoval v souladu Pokyny pro zadávání zakázek, přílohy č. 5 A Příručky pro žadatele platných v době zahájení výběrového řízení [...] čl. 22 odst. 10.*“ Dále se v tomto protokolu uvádí, že byly zjištěny nesrovnalosti, k nimž se váže finanční oprava dle Tabulky finančních oprav Část II, řádek č. 25 Jiné porušení výše neuvedené ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů, což představovalo částku 14 400 Kč bez DPH z částky 57 600 Kč. Na základě protokolu ze dne 15. 4. 2015 týkajícího se 2. etapy žalobkyně opět krátíla příslušnou položku celkových způsobilých výdajů o 25 %, tedy o částku 24 875 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

83. Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zákona o veřejných zakázkách upravuje celou řadu tzv. základních kvalifikačních předpokladů dodavatele. Odstavec 3 téhož ustanovení současně stanoví, jakým způsobem se splnění jednotlivých základních kvalifikačních předpokladů prokazuje, konkrétně čestným prohlášením, pokud jde o kvalifikační předpoklady v odstavci 1 písm. c) až e) a g), i) až k) [§ 53 odst. 3 písm. d)].
84. Soud k této námitce nejprve obecně uvádí, že proces zadávání a průběhu veřejné zakázky je vysoce formalizovaný, z velké části založen na předkládání formálně bezvadných dokladů a listin, které mají prokázat určitou kvalifikaci uchazečů o veřejnou zakázku, anebo jiné skutečnosti dle obsahu zadávací dokumentace. Jejich nepředložení, anebo předložení nekompletních, či jinak vadných listin přitom často v zadávacím řízení vede k poměrně přísnému důsledku pro uchazeče, a to k jeho vyloučení z další účasti v soutěži. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2009, čj. 2 Afs 86/2008-222, který se sice týkal zákona o veřejných zakázkách č. 40/2004 Sb., avšak jeho závěry se plně uplatnit i ve vztahu k zákonu č. 137/2006 Sb. použitého v projednávané věci. Podle tohoto rozsudku NSS: „*Posouzení nabídek z hlediska splnění všech zadávacích podmínek podle § 61 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, předchází jejich následnému hodnocení podle § 62 tohoto zákona. Nabídky, které nesplňují zadávací podmínky, nejsou hodnoceny podle § 62 citovaného zákona, neboť podle § 61 odst. 1 téhož zákona musí být vyřazeny již v rámci posouzení nabídek.*“
85. S tímto vědomím proto musí uchazeči při podávání svých nabídek podle zadávací dokumentace přistupovat. Stejně tak však musí být ostražitý a svědomitý i sám zadavatel, který nabídky posuzuje a hodnotí. V případě, že zjistí nedostatky předepsaných listin, které lze odstranit v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a zadávací dokumentací, měl by tímto způsobem postupovat a dotčené uchazeče vyzvat k nápravě s tím, že pokud náprava učiněna nebude, neotálet s vyloučením uchazeče ze zadávacího řízení, a to i v případě, že by jinak nabídka učiněná tímto uchazečem mohla být z ostatních důvodů vítězná. Zde totiž nejde o přepjatý formalismus, ale o imanentní vlastnost řízení o zadávání veřejných zakázek, která je předem známá a vyplývá ze samotné podstaty tohoto řízení. Proto soud v obecné rovině souhlasí se žalobkyní, že pokud není nabídka uchazeče kompletní z důvodu chybějícího podpisu oprávněné osoby na čestném prohlášení, a tato vada není odstraněna ani zákonem výslovně předvídaným způsobem, a o to víc z důvodu, že si zadavatel této vady ani nevšiml, nebo ji přehlédl, jde o porušení zadávacího řízení, které pak může vést, tak jako v tomto případě, ke krácení dotace. Opomenutím této vady nabídky (ať už vědomé nebo nevědomé) totiž může představovat porušení zásady rovného zacházení vůči účastníkům zadávacího řízení, kteří své nabídky v tomto ohledu podali kompletní. Z tohoto důvodu by pak nemohl obstát ani závěr osoby zúčastněné na řízení, potažmo žalovaného, že tato vada může být zhojena argumentem, že nabídka uchazeče, který se umístil druhý v pořadí, by byla o 100 % dražší. Nepodepsané čestné prohlášení prostě nepředstavuje platný právní úkon, přestože je součástí většího souboru listin (nabídky), který podepsán je. V takovém případě je tento úkon bezcenný, protože dovedeno *ad absurdum* by se vybraný uchazeč s takto nekompletní nabídkou vždy mohl později od čestného prohlášení distancovat s odůvodněním, že jím není vázán, neboť jej nepodepsal.
86. Současně soud poznamenává, že při posuzování nyní projednávané věci neměl k dispozici originální zadávací dokumentaci, včetně všech podaných originálních nabídek, ani nabídek vítězných uchazečů. K dispozici měl naopak pouze spisovou dokumentaci, kterou

v průběhu správního řízení, částečně v součinnosti s účastníky řízení, shromáždil žalovaný. Součástí takto předložené dokumentace, která byla osobou zúčastněnou na řízení doplněna k výzvě žalovaného ze dne 14. 4. 2015 společně s dalšími dokumenty, je kopie čestného prohlášení o splnění základních kvalifikačních předpokladů ve smyslu § 53 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách společnosti IPM service, s. r. o., IČO: 27222420, ze dne 20. 5. 2014 k VŘ 003 „*TDI Lůžkové pracoviště psychiatrického výzkumu a rehabilitace*“. Tato kopie čestného prohlášení obsahuje razítko společnosti jak na přední straně, tak na zadní straně listiny. Kolonka na konci prohlášení *Podpis osoby oprávněné* je sice prázdná, ale v pravé dolní části razítka otisknutého pod touto kolonkou se nachází paraфа představující vlastnoruční podpis. Takto předložené čestné prohlášení by soud naopak za nekompletní nepovažoval, neboť obsahově splňuje požadavky na jasnost a určitost právního úkonu (zejména kdo jej činí) tím, že je podepsáno a je na něm uveden otisk příslušného razítka, jako identifikačního označení společnosti. Předmětem sporu ani úkolem soudu přitom nebylo zkoumat pravost takto učiněného podpisu, což by vzhledem k povaze listiny (kopie) ani nebylo dost dobře možné. Teprve kdyby osoba zúčastněná na řízení, a posléze při kontrole i žalobkyně, měly k dispozici stejnou listinu v originálu, nebylo by možno konstatovat pochybení zadavatele, pokud by nabídku tohoto uchazeče nevyhloučil, neboť trvání na tom, aby byl podpis uveden o řádku výše, by představoval onen přepjatý formalismus, kterého se nyní dovolávala osoba zúčastněná na řízení.

87. Z předložené spisové dokumentace, zejména ze samotného návrhu na zahájení řízení ze dne 10. 12. 2014, a dále též z vyjádření samotných účastníků řízení o žalobě, však spíše vyplývá, že zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) skutečně přehlédla nepodepsané čestné prohlášení vítězného uchazeče: *„Navrhovatel si v množství dokumentu jen nevšiml, že předmětné prohlášení není podepsané. Kdyby si této skutečnosti všiml, byl by býval za přiměřeného použití § 59 odst. 4 ZVZ vyzval uchazeče k předložení podepsaného paré.“* V takovém případě má soud za to, že dané pochybení osoby zúčastněné na řízení při posuzování této nabídky nebylo „pouze marginální“ či „příliš formalistické“, neboť v rozporu se základními zásadami zadávacího řízení (§ 6 předchozího zákona o veřejných zakázkách) vlastní nedbalostí upřednostnila nekompletní nabídku před nabídkami ostatních uchazečů.
88. Jak již soud uvedl výše, to nemůže zhojit ani argument hospodárností zadávacího řízení, resp. argument, že tato nekompletní nabídka byla cenově nejvýhodnější a uchazeč umístěn druhý v pořadí předložil nabídku o 100 % dražší. Akceptováním tohoto argumentu by tak dle soudu došlo k situaci, kdy by rozhodujícím kritériem vítězné nabídky byla pouze nabídková cena a uchazeči by tak spoléhali na to, že pokud nabídnou dostatečně nízkou cenu, již nebudou muset dodržovat formální náležitosti nabídek. K takovému rozvolňování však soud přisvědčit nemůže. Naopak, přísné dodržování a vynucování pravidel v zákoně o veřejných zakázkách, resp. v zadávací dokumentaci, vůči všem uchazečům stejně způsobí, že diskuze o hranici akceptovatelnosti nekompletních nabídek vedeny nebudou, resp. že budou v případě zjištění takovýchto nedostatků nabídek využívány instituty k tomu zákonem výslovně určené. K tomu lze odkázat též na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2018, čj. 29 Af 22/2016-54, podle kterého: *„Zadávání veřejných zakázek je vysoce formalizovaný proces, jehož smyslem je zajistit korektní soutěž mezi uchazeči o veřejnou zakázku (§ 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách). Instituty zákona o veřejných zakázkách musí zadavatel využívat se všemi jejich náležitostmi a zákonnými podmínkami. Nelze připustit, aby zadavatel nerespektoval rigorózní požadavky*

zákona o veřejných zakázkách a instituty tohoto zákona využíval v jejich tzv. "kvazi" verzi, tedy za podmínek upravených, přizpůsobených jeho vlastním potřebám."

89. I tato námitka je proto důvodná.
90. S ohledem na závěry soudu týkající se čtvrté a páté žalobní námitky, kterým soud vyhověl, bylo dále nutno rovněž vyhovět *třetí žalobní námitce* týkající se nesprávné výše vyčíslených nákladů řízení.
91. Podle § 79 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, nese správní orgán nebo dotčený orgán (§ 136) a účastník své náklady.*
92. Podle § 141 odst. 11 správního řádu *ve sporném řízení přizná správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*
93. Námitky obdobného obsahu jako uplatnila žalobkyně v první, čtvrté a páté námitce, byly rovněž předmětem správního řízení, kde byla osoba zúčastněná na řízení plně úspěšná, a proto žalovaný postupoval podle § 141 odst. 11 věty první správního řádu, tj. přiznal jí náklady řízení v plné výši. V důsledku zrušení příslušných částí napadeného rozhodnutí, které soud shledal nezákonnými, však bude úspěch osoby zúčastněné na řízení pouze částečný, tj. pouze v rozsahu 2 ze 4 základních věcných námitek (*zbylé 2 námitky týkající se zjištění A1.4 a A1.5 žalobkyně v žalobě věcně nenapadala - pozn. soudu*), proto bude muset žalovaný v novém rozhodnutí postupovat podle věty druhé citovaného ustanovení a náklady řízení buďto poměrně rozdělit (tj. oproti dosavadnímu vyčíslení tedy na straně žalobkyně snížit), anebo žádné náklady řízení nepřiznat.
94. Pokud jde o *druhou námitku*, stran nepřiměřenosti vyměření úroků z prodlení, žalobkyně v podstatě pouze poukázala na absenci jejího zavinění vzniku a nárůstu úroků z prodlení. Dále žalobkyně žalovanému vytkla nedodržení rovného přístupu vůči ní ve srovnání s obdobnými případy vůči jiným regionálním radám soudržnosti v postavení poskytovatelů dotace. Ani tyto námitky nejsou opodstatněné.
95. Podle § 1968 občanského zákoníku *dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Dlužník není za prodlení odpovědný, nemůže-li plnit v důsledku prodlení věřitele.*
96. Podle § 1970 téhož zákona *po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujedná-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.*
97. V dané věci uplatnila osoba zúčastněná na řízení návrh na zahájení řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu, protože se domnívala, že žalobkyně ji neoprávněně zkrátila o dotaci, ke které se zavázala ve smlouvě o dotaci. Jinými slovy, předmětem správního řízení bylo, zda a v jaké výši žalobkyně porušila svůj závazek z veřejnoprávní smlouvy k finančnímu plnění – z pohledu osoby zúčastněné na řízení pohledávky, z pohledu žalobkyně dluhu. Otázku nárokování úroků z prodlení k tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dluhu v daném správním řízení soud proto nepovažuje za spornou, neboť podle výše citovaných ustanovení občanského zákoníku měla osoba zúčastněná na řízení právo se těchto plnění ve správním řízení domáhat. Dospěl-li pak žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobkyně porušila svůj finanční závazek (neoprávněně neplnila), byl povinen též rozhodnout o návrhu žalobkyně na přiznání úroků z prodlení, kterému právem plně vyhověl, neboť zákonné podmínky pro jejich přiznání byly splněny. Počátek běhu prodlení žalobkyně nenamítala, soud se jím proto nezabýval.

98. Pokud žalobkyně dále tvrdila, že s ní žalovaný nezacházel stejně, jako v případech jiných poskytovatelů dotace, zůstala tato námitka pouze v rovině tvrzení. Žalobkyně totiž nijak soudu nedoložila, že by žalovaný vůči jiným poskytovatelům dotace postupoval jinak, tj. že by úroky z prodlení v obdobných případech nepřiznával, např. předložením konkrétních rozhodnutí žalovaného, z nichž by to vyplývalo. V tomto ohledu nemohl soud tvrzení žalobkyně jakkoliv ověřit, a námitku žalobkyně přezkoumat, neboť nebyl povinen, ale zejména ani oprávněn si rozhodovací praxi žalovaného v obdobných případech opatřovat. V opačném případě by se sám dopustil vůči ostatním účastníkům řízení nerovného přístupu tím, že by dohledával listiny na podporu námitek žalobkyně. Soud proto neměl důvod nevejít na stanovisko žalovaného ve vyjádření k žalobě, podle kterého žalovaný vychází z návrhu na zahájení, pokud je příslušenství pohledávky uplatněno a navrhovatel je úspěšný, jsou mu úroky přiznány podle zákona.
99. Mínila-li snad žalobkyně namítat uvedené jako porušení svého legitimního očekávání (což lze ostatně dle obsahu této námitek rovněž dovodit), lze ji odkázat na ustálenou judikaturu NSS, konkrétně např. na rozsudek ze dne 19. 4. 2017, čj. 6 As 98/2016-54, kde s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb. (bod 37), NSS dovedl, že *„v nejtýpčtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu [...], a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“* (podtržení doplnil městský soud). Tím NSS jen navázal na své již dříve vyslovené závěry v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS (věc L'OREAL), v němž NSS opřen o řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu uznal vynutitelnou vázanost správního orgánu správní praxí, která spočívá v ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) orgánů veřejné správy, opakovaně potvrzující určitý výklad a použití právních předpisů, neboť taková praxe na straně adresátů veřejné správy zakládá legitimní očekávání, že v ní správní orgány budou pokračovat. Stručně řečeno, každý navrhovatel ve správním řízení může legitimně očekávat, že bude-li se řídit zákonem, příslušný správní orgán v jeho věci tento zákon vyloží a rozhodne obdobně, jako rozhodl v obdobných případech v minulosti.

100. Jak však již bylo řečeno, žalobkyně soudu nenabídla dostatečné podklady k tomu, aby si o této otázce mohl učinit závěr o tom, zda žalovaný vůči žalobkyni postupoval v rozporu se svými dosavadními rozhodnutími v obdobných věcech, neboť žalobkyně taková rozhodnutí ani neoznačila, natož předložila.

VII. Závěr a náklady řízení

101. Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
102. Pro úplnost soud uvádí, že z předně uvedených důvodů, kdy shledal opodstatněnou žalobu stran rozporu výše jednotlivých částek, nepřistoupil k odmítnutí žalobou nenapadené části výroku I. žalovaného rozhodnutí, jak uplatňovala osoba zúčastněná na řízení. Jednotlivé části tohoto výroku spolu souvisí, a to nejen formálně (jsou zachyceny v jednom výroku rozhodnutí), ale i věcně. To vyplývá z návrhů na zaplacení, kde jsou uplatněny nikoli dílčí částky s příslušenstvím, jak je žalovaný osobě zúčastněné na řízení přiznal, ale částka 2 536 443,20 Kč s přísl. a částka 1 367 762,85 Kč s přísl., a rovněž ze společného základu věci, jímž je smlouva o dotaci. K tomuto procesnímu postupu soud nepřistoupil i z důvodu přehlednosti a určitosti výroku.
103. Soud neodmítl žalobu ani v rozsahu směřujícím proti výroku II. žalovaného rozhodnutí o nákladech řízení. Soud shledává výrok o nákladech řízení závislým na výroku ve věci samé (výrok I.), tedy akcesorickým, jak ostatně dovodil i Zvláštní senát o rozhodování některých kompetenčních sporů ve věci sp. zn. Konf 37/2006-31 ze dne 20. 3. 2007, podle kterého „*Výrok o nákladech řízení je akcesorickým výrokem k výroku o věci samé a nelze požadovat, aby o tomto výroku bylo rozhodováno samostatně a nezávisle v jiném druhu řízení, než ve kterém je rozhodováno ve věci samé*“. Soud si je vědom toho, že proti výroku o nákladech řízení podala žalobkyně opravný prostředek, bude však na příslušném správním orgánu, aby s nastalou procesní situací naložil.
104. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, dále náklady právního zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání) podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Kč, advokátní tarif, 3 x režijní paušál á 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), DPH ve výši 2 142 Kč, tedy celkem 16 342 Kč.
105. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je dán § 60 odst. 5 s. ř. s. Této osobě soud žádnou povinnost neuložil, a tedy jí v této souvislosti nevznikly žádné náklady. Soud ani neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval přiznat osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 24. dubna 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu